

MESEMANÓK KOMPLEX TEHETSÉGMŰHELY

KAPOSVÁRI PETŐFI SÁNDOR KÖZPONTI ÓVODA

7400 Kaposvár, Petőfi u. 20.

Telefon:

82/ 512-759

82/ 512-760

e- mail:

petofi.ovoda@cbn.hu

honlap:

<https://petovi1.webnode.hu>

Bevezető

Programunk fontos célkitűzése a kiemelkedő képességű gyermekek felfedezése, támogatása, személyiségük optimális fejlesztése gazdagító program keretében.

A tudatos készségalkotás, a nevelés során alkalmazott személyiségükhöz igazított pedagógiai intézkedések segítik a gyermekek személyiségfejlődését, a gyermekek egyéni készségeinek és képességeinek kibontakoztatását.

Kutatjuk mindenkiben:

- a jó tulajdonságokat
- a kreativitást
- a tehetséget.

Segítjük a kiemelkedő képességű, tehetséges gyermekek nevelését.

A tehetségigéretes gyermekek fejlesztése „gazdagító” foglalkozások keretében zajlik, melyek során olyan komplex többletismereteket kapnak, amelyekkel egyébként nem találkozoznának, Elvünk a gyermekek szabadságának, személyiségének tiszteletben tartása, szükségleteik kielégítése. Módszerünk az egyéni differenciált fejlesztés, segítő, biztató, támogató, megerősítő magatartással fordulunk feléjük.

Az óvoda dolgozóinak gyermekcentrikus szemlélete és elfogadó, segítő, támogató attitűdje, modellt, mintát jelent a gyermekek számára, és döntő meghatározója a pszichés klímának.

A gyermekeknek minél több lehetőséget biztosítunk, amelyből választhatnak. Támogatjuk a gyermeki aktivitás, kíváncsiság ébrentartását, kielégítését, a kreativitás előtérbe helyezését, kompetencia érzés kialakítását, fenntartását.

Gazdag tevékenységrendszerben biztosítjuk a gyermekek cselekvéses ismeretszerzését, a felfedezés, rátalálás érzésének, az alkotás, létrehozás élményének átélését.

A létrehozás, alkotás megmozgatja alkotó képzeletüket, fantáziájukat, kreativitásukat, szabad önkifejezésük legoptimálisabb színtere.

A tanulás feltétele a gyermekek cselekvő kedve, a közvetlen, sok érzékszervet foglalkoztató tapasztalás, felfedezés lehetőségének biztosítása, kreativitásának erősítése, minden terület fejlesztése.

A művészet ismerete, szeretete, az egyetemes emberi kultúra megismerése már óvodás korban elkezdődik. Az esztétikum már nagyon korai életkorban hatással van a kisgyermekre. A művészet nem más, mint a világ megismerése sajátos nézőpontból, egyéni szűrőn keresztül. A művészeti tevékenységek olyan foglalkozásokat ölelnek fel, melyeket játékidőben éppúgy gyakorolhatnak a gyermekek, mint a nap folyamán bármikor.

A versek, mesék ismétléséhez a kedvelt művek újra átéléséhez nyújt lehetőséget az óvodapedagógusi mintánk hatására kezdődő bábozás. Az optimális feltételek és a helyes technikák megismerésével folyamatos, kedvelt tevékenység, a kisgyermek szabad önkifejezésének, emocionális és mentális higiéniájának elmaradhatatlan eleme. Segítő, pozitív

megerősítésünk hatására a gyermekek szókincse gazdagodik, az élményeket egyre magasabb szinten tudják visszaadni. A gátlásos, szorongó gyermekeknél a beszédgátlás feloldásának kiváló eszköze.

Az élményt adó irodalmi, mesei megtapasztalás a szerepjáttékkal párhuzamosan dramatikus játékok kezdeményezésére buzdítja a gyermekeket. A dramatikus játékok fejlesztik a gyermekek nyelvi és metakommunikatív kifejezőkészségét, együttműködési készségét, önálló alkotókészségét, közösségi tulajdonságaikat, kapcsolataik alakulását. Rendszeresen alkalmat teremtünk a gyermekeknek művészi színvonalú báb- és gyermekszínházi élmény átélésére is.

Óvodásaink heti egyszer 45 percben gazdagító foglalkozásokon vesznek részt. A műhelymunka során a gyermekek érzéseiket, gondolataikat, ötleteiket a játékban, az ének-zenében, bábozásban, dramatikus játékban, rajzolásban juttatják kifejezésre.

Minél több eszközzel ismerkednek meg, annál biztosabban kezelik azokat, annál több lehetőségük adódik önmaguk kifejezésére.

Szókincsük gazdagodik, az élményeket egyre magasabb szinten tudják visszaadni.

Célunk:

- A személyiség fejlesztése, művészi beállítódásra való nevelés a mese, vers, báb, dramatikus játékok eszközeivel.
- A tehetséges gyermekek feltárása, azonosítása a gazdagító műhely segítségével.

Műhelyünk fő feladatai:

- rácsodálkozás, érdeklődés, kíváncsiság képességének fejlesztése.
- Értelmi képességek – érzékelés, észlelés, emlékezet, figyelem, gondolkodás – fejlesztése.
- Személyiségfejlődést segítő légkör kialakítása.
- Gondolatok kifejezése, verbális és metakommunikációs jelek használata, értelmezése, beszédkezdő fenntartása, fokozása, magyar nyelv ritmusának megérezése.
- Irány és térbeli tájékozódás.

Műhelyvezetők:

Miskó Tünde

Csóri Ágnes Tünde

Műhelyünk programja a 2018-2019. nevelési évben

Október 1-4. hete „Sün Balázs”

Csapatépítés, csoportszellem kialakítása, közös jelképünk.

Ismerkedjenek meg társaikkal, a tehetség műhely helyszínével, eszközeivel.

Együttműködés a társakkal, egymás közti pozitív kapcsolat kialakítása.

Csukás István - Sün Balázs

Erdőszélen, erdőszéli
tölgy tövében volt egy ház.
Abban lakott hét süntestvér:
Sün Aladár,
Sün Piroska,
Sün Adorján,
Sün Dorottya,
Sün Demeter,
Sün Tihamér
s a legkisebb:
Sün Balázs.
Hogyha jól bevacsoráztak
Szűk lett nekik az a ház,
S előfordult ilyenkor,
Hogy kívül rekedt Sün Balázs.
Furakodott, nyomakodott
Morgott, perelt dühöngve
Semmit se ért, mit tehetett,
Lefeküdt a küszöbre
Telt az idő, múlt az idő
Éjre éj és napra nap
Egyre többször fordult elő,
hogy a házból a legkisebb kimaradt.
„Ebből elég! Torkig vagyok!”
kiáltott fel Sün Balázs
„Sokan vagyunk,
s kicsi nekünk ez a ház”.
„Éppen ezért én elmegyek,
Szerbusz néktek hat testvér
Sün Aladár,
Sün Piroska,
Sün Adorján,
Sün Dorottya,
Demeter és Tihamér!”
Miután így elbúcsúzott
Fogta magát, elindult
Lába nyomán
Porzott a vén gyalogút.
Így baktatott, így poroszkált
Szomszéd tölgyig meg sem állt
Ottan aztán sürgött, forgott,
Árkot ásott, falat emelt,
Tetőt ácsolt, ajtót szegelt,
És mire a nap leszállt,
Épített egy kalyibát.
„Így ni! – mondta – most már végre
kényelmesen alhatok!

Nem tolnak ki!
a küszöbre a nagyok!”
Falevélből ágyat vetett
Kényelmeset,
belé feküdt s hortyogott,
hogy csörögtek
s remegtek az ablakok.
Éjfél tájban vihar támadt
Hajlítgatta a vén fákat
Fújt a szél nagy zajjal ám
S arra ébredt, hogy zörögnek
A kalyiba ajtaján.
„Ki az? – szólt ki fogvacogva -
Ki kopogtat éjnek idején?”
„Mi vagyunk az – szóltak kintről
Mi vagyunk a hat testvér
Sün Aladár,
Sün Piroska,
Sün Adorján,
Sün Dorottya,
Demeter és Tihamér!”
„Elvitte a szél a házunk,
engedjél be,
ázunk-fázunk idekinn,
csurom víz a kabát rajtunk
és az ing!”
„Jól van, jól van
- szólt Sün Balázs –
Jövök már”
S fordult a kulcs, nyílt a zár.
Betódultak mind a hatan
Tele lett a kalyiba
Kérdezte is Sün Tihamér:
„Mondd csak testvér,
nincs csak ez az egy szoba?”
Lefeküdtek, elaludtak
S arra ébredt Sün Balázs:
Újra kicsi lett a ház!
Mert az éjjel ide-oda lökődve
Kiszorult a küszöbre.
„Ejnye! – mondta fejjel felfelé –
Mit tehetnék? Megnövök!
S akkor talán nem lesz ágyam,
Nem lesz párnám a küszöb!”

November 1-4. hete „A gomba alatt”

Mese megismerése: óvónői bemutatás

Mese bábozása, dramatizálása

A gomba alatt

A Hangyát egyszer utolérte egy nagy eső. Hova bújjék előle?

Egy apró kis gombát látott meg a Hangya a tisztáson, odaszaladt. és elbújt a gomba kalapja alá. Üldögélt a gomba tövében, várja, hogy elálljon az eső. Ámde az eső egyre jobban zuhogott.

Egy agyonázott Pillangó vánszorgott a gombához

- Hangyácska, Hangyácska engedj ide engem is a gomba alá! Úgy eláztam, nem tudok repülni!

- Már hogyan is engedhetnék - kérdezte a Hangya -, hiszen magam is csak éppen hogy elférek alatta?!

- Sebaj! Kis helyen is elférnek, akik szeretik egymást.

Erre aztán a Hangya beeresztette a Pillangót a gomba alá. Az eső meg egyre csak zuhogott. futva jön Egérke.

- Engedjétek a gomba alá engem is! Patakokban folyik a víz rajtam!

- Ugyan hogyan engedhetnék ide? Nincs itt már szabad hely.

- Húzzátok magatokat összebb egy kicsit!

Összebb húzták magukat, és beengedték az Egérkét a gomba alá. Az eső zuhogott, sehogy sem akarta abbahagyni.

Arra ugrándozott a Veréb, és így sírt-rítt:

Megázott a tollacskám, megfáradt a szárnyacskám! Engedjétek be engem is a gomba alá megszáradni, megpihenni, az eső végét kívárni!

- Nincs már több hely!

- Húzódjatok összebb, nagyon kérlek benneteket!

- Na jól van.

Összebb húzódtak - jutott hely a Verébnek is.

Ekkor a nyúl ugrott ki a tisztásra és meglátta a gombát

- Bújtassatok el! - kiáltozta. - Mentsetek meg! Üldöz a Róka!

- Sajnálom a Nyulat - szólt a Hangya. - Tudjátok mit? Húzódkodjunk összebb!

Alighogy a Nyulat elrejtették, odaért a Róka is.

- Nem láttátok a Nyulat? - kérdezte

- Nem láttuk bizony!

Közelebb lopakodott a Róka, és szaglászni kezdett.

- Nem itt bújt el?

- Ugyan, hogy bújt volna ide?

Megcsóválta a farkát a Róka, és elment.

Közben az eső is elállt, a nap is kisütött. Előbújtak a gomba alól mindahányan, és örvendeztek.

A Hangya elgondolkodott, és azt mondta:

- Hát ez hogyan történhetett? Először még nekem is alig volt helyem a gomba alatt, a végén mind az öten elfértünk!

- Brehehehe! Brehehehe! - heherészett valaki.

Mindannyian odanézték: a gomba kalapján a Béka ült, és jóízűen nevetett:

- Ó, ti okosok! Hiszen a gomba....

A mondatot abbahagyta, őket pedig otthagya.

Mindannyian a gombára néztek és nyomban kitalálták, hogyan történhetett az, hogy előbb egynek is alig akadt helye a gomba alatt, a végén mégis mind az öten elfértek.

December 1-2. hete „Száncsengő”

Ünnepi hangulat érzékeltetése.

Weöres Sándor: Száncsengő c. versének óvónői bemutatása

Térben való elhelyezkedés, bábmozgatás gyakorlása

Koordinált mozgás, ritmus, mozgás rögtönzése

A vers ritmusának, hangulatának érzékeltetése.

Weöres Sándor: Száncsengó

Éj-mélyből fölzenő
- csing-ling-ling - száncsengó.
Száncsengó - csing-ling-ling -
tél csendjén halkán ring.

Földobban két nagy ló
- kop-kop-kop - nyolc patkó.
Nyolc patkó - kop-kop-kop -
csönd-zsákból hangot lop.

Szétmálló hangerdő
- csing-ling-ling - száncsengó.
Száncsengó - csing-ling-ling -
tél öblén távol ring.

Január 1-4. hete „A kesztyű”

Mese bábozása, dramatizálása

Bábmozgatás zenére, mondókára, csoportosan, egyénileg

Mesének megfelelő mozgás, játék a térben. Egyszerű tenyér-és kesztyűbáb mozgatása

Cselekvéseik összehangolása, társaikra való figyelmesség.

A kesztyű

(ukrán mese)

Ment, mendegélt egyszer egy öregember a kiskutyájával az erdőben. Hogy, hogy nem, az öreg elvesztette az egyik kesztyűjét. Arra szaladt a kiséger, bebújt a kesztyűbe, és azt mondja: „Jó lakásom lesz itt nekem!” Éppen arra ugrándozott egy béka is, bekukkant a kesztyűbe, és kérdi: - Ki lakik ebben a kesztyűben? - Cincogó, a kiséger. Hát te ki vagy? - Én vagyok Brekegő, a béka. Engedd meg, hogy veled lakjam! - Gyere, nem bánom! Most már ketten voltak. Arra szaladt egy nyulacska is, meglátta a kesztyűt, és ezt kérdi: - Ki lakik ebben a kesztyűben? - Cincogó, a kiséger és Brekegő, a béka. Hát te ki vagy? - Én Tapsifüles vagyok, a nyulacska. Fogadjatok be engem is! - Gyere, ha kedved tartja! Így már hárman voltak. Egyszer csak arra jön a róka, egyenesen kesztyű felé tart. - Ki lakik ebben a kesztyűben? - Cincogó, a kiséger, Brekegő, a béka és Tapsifüles, a nyulacska. Hát te ki vagy? - Én vagyok Csalavér, a róka. Engedjete be engem is. - Gyere, ha úgy tetszik! Most már négyen ültek a kesztyűben. Arra jött a farkas is, megállt a kesztyű mellett. - Ki lakik ebben a kesztyűben? - Cincogó, a kiséger, Brekegő, a béka, Tapsifüles, a nyulacska és Csalavér, a róka. Hát te ki vagy? - Én vagyok az Ordas farkas. Befogadtok-e engem is? - Hát gyere, ha gondolod, hogy elférsz! Bebújt a farkas is. Most már öten voltak. Honnan, honnan nem, egyszer csak arra jött egy vaddisznó. - Rőf-rőf-rőf! Ki lakik ebben a kesztyűben? - Cincogó, a kiséger, Brekegő, a béka, Tapsifüles, a nyúl, Csalavér, a róka és Ordas farkas. Hát te ki vagy? - Rőf-rőf-rőf! Én vagyok a Rőfi disznó. Fogadjatok be a házatokba! - Mindenki csak a mi kesztyűnkben szeretne lakni, akinek erre tart az útja! Láthatod, hogy magunk sem férünk már el. - Én még meghúzódok valahogy, fogadjatok be! - Nem bánjuk, gyere! Bebújt a vaddisznó is. Már hatan voltak, de olyan szorosán, hogy meg sem tudtak moccanni. Alig helyezkedtek el valahogy, hallják ám, hogy zörögnek a bokrok. A medve bújt elő, és egyenesen a kesztyű felé tartott. - Ki lakik ebben a kesztyűben? - Cincogó, a kiséger, Brekegő, a béka, Tapsifüles, a nyúl, Csalavér, a róka, Ordas farkas meg Rőfi disznó. Hát te ki vagy? - Brum-brum-brum! De sokan vagytok! Én vagyok a Mormogi medve. Fogadjatok már be engem is! - Hová fogadjunk be, amikor magunk is szűken vagyunk? - Csak megleszünk valahogy. - Hát gyere, ha kedved tartja, de csak a kesztyű szélére. Bebújt a medve is. Most már heten voltak. A kesztyű már pattanásig feszült. Ekkorára az öreg is észrevette, hogy útközben elhagyta kesztyűjét. Visszafordult, hogy megkeresse. A kiskutya előtte futott. Amint szalad, egyszerre csak látja, hogy ott fekszik a kesztyű az úton, és izeg-mozog. Meg is ugatta: „Vau-vau-bau!” Az állatok erre igen megrémültek, kiugrottak a kesztyűből - futott, ki merre tudott. Az öreg is odaért, és felvette kesztyűjét.

Itt a vége, fuss el véle!

Február 1-4. hete „A Táncos lábú bárány”

Mese bábozása, dramatizálása. Alkalmazkodjanak az adott tevékenységi forma által megkívánt magatartási formákhoz.

Társakkal különféle mozgások esztétikus kivitelezése

A táncos lábú bárány

Szereplők: Király Királyné Dobos Fogadós lány Bojtár Bárány Kenyérsütő asszony Pap Vénasszony Huszár Takács Varga

KIKIÁLTÓ Utolsó játék! Ez a játék se szól másról: ismét csak egy királynéről. Nézzétek, ez itt a vára: torony gombtól talpig gyászba. (Egy gyerek hátán lóg a feketére festett vár) Mert biz ez a szegény gyermek éjjel-nappal csak pityergett: tele is rít hat lepedőt, csöbröt, vödröt, lyukas teknőt. (A lány és apja oldalt hangosan rínak) Vele ri királyi atyja: s országszerte dob oltatja: **DOBOS** (előrejön s a hasát verve szájával utánozza a dob hangját.) Tram-tara, tram-tara, tram-tram-tram. Bús királyunk közzé teszi: ki lányát megneveheti, annak kezét elnyerheti, s még fél ország is jár neki.

KIKIÁLTÓ (megfordítja a "díszlet táblát", s azon mező látszik. A bojtár és a bárány jön.) Arrább tőlük hét határral élt egy bojtár egy báránnyal. A legényke pajkos, nótás, barija meg táncos, mókás, nem is akármilyen fajta, színarany a bunda rajta!

DOBOS (nekik is, mint előbb, kidobolja a király hirdetését.)

BOJTÁR Bodor-bundás arany bárány, biz elkelne egy királyné megfoltozni ingem, gatyám! Segítsünk a búbánatán!

KIKIÁLTÓ 8dísziszletet" vált.) Hegyen hágtak napkelettel, völgybe szálltak naplementtel. Megszálltak egy fogadóban.

BOJTÁR és **BÁRÁNY** (miután kerültek egyet, állva, két kezükre hajtott fejfel alszanak.)

FOGADÓSLÁNY Benn a gazda, kinn az ólban arany bárány! Ez kell nékem! (Megmarkolja.) Hozzá ragadt mindkét kezem!

KIKIÁLTÓ Jött egy kenyérsütő asszony:

KENYÉRSÜTŐ Nézd a lumpját... így mulasson! Leverem a derekadat!

KIKIÁLTÓ Lapátjával ott is maradt. Egy ájtatos pap jött arra:

PAP Mit kell látnom... két mihaszna...! Lopjátok a drága napot!

KIKIÁLTÓ S ott is ragadt, hova csapott. Egy banya utánacapott:

BANYA Viszi az ördög a papot!

KIKIÁLTÓ Fess huszár meg azt szapulja, szoknyájánál megmarkolja:

HUSZÁR Kend vén bolond, nem szégyelli, vén csontjait illegetni?!

KIKIÁLTÓ Odatapadt a lovával. Jött a takács a vásznával:

TAKÁCS Parádé világ csúfjára!

KIKIÁLTÓ S rá ragadt a lófarkára. A végire meg egy varga. S a legény rágyújt egy dalra:

BOJTÁR (dalára a többiek a báránnyal együtt táncolnak.) Járjad, járjad szaporán, aranyszőrű barikám, gyapjad fogja tolvaj lány, hátán táncol a lapát, lapát nyelén menyecske, farán billeg a pálca, pálca végén csuhás pap, pap csuháján vén banya, farát fogja fess huszár, lova farkán egy takács, vászna csücskén a varga: ez a víg kalamajka!

KIKIÁLTÓ A királyné, hogy ezt látta, fölborult a kacagásba. (Mind elesnek.)

KIRÁLY Nini, nevet már a lányom! Tied egész királyságom! Kezdődhet is már a lagzi!

MIND (ijedten) Csak nem kell megint táncolni?

BOJTÁR Rophatjátok ülve, fekve, kinek milyen jó a kedve. (Dalára ő a Királynéval, a többiek pedig fekve, magasra emelt lábakkal táncolnak)

KIKIÁLTÓ Itt a vége, fuss el véle! Ez a tánc a játék vége! Mára ezzel búcsúzik a Mesemanó komédia! Tapsoljatok, hogyha tetszett, s máskor újra játszunk nektek!

Március 1-4. hete „A Méhek”

A vers megismertetése, bábozása, dramatizálása, felidézése emlékezetből
Folyamatosan összefüggő mondatokkal fejezzék ki magukat
Történetek kitalálása megjelenítése, elmondása - Szabad önkifejezés

Méhek

Szalai Borbála: Beszélgetés a méhecskével

- Hová készülsz méhecske,
ilyen korán reggel?
- A zöld rétre megyek majd,
amint a nap felkelt.
- Mit csinálsz, te kicsi méh,
odakint a réten?
- Méznek valót keresek,
s összegyűjtöm szépen.
Ha megtelik virággal
ez a kis kosárka –
döngicsélve hazahozom,
ide a kaptárba..!

Méhek- induló

Mit bámultok emberek?
Meglépődve lettetek,
Nem láttatok MÉHEK-et még?
Nos!
Ha nem láttatok MÉHEK-et,
Még semmit sem vesztettetek,
Mert most láthattok MÉHEK-et, épp itt!
Látván ezt a rengeteg
Izgatott tekintetet,
S az érdeklődés számottevő voltát,
Úgy gondoltuk, érdemes
Dióhéjban érdekes
Jellemzőiket felsorolni.
A MÉHEK, hogyha éhesek,
Nem esznek mákos réteset,
Pláne, ha már szétesett, de vajon
Mit esznek a MÉHEKek?
Hát különféle mézeket.
Legfőképp a lépeset eszik
meg.
A MÉHEK nem veszélyesek.
Az olyan hírek tévesek,
Mik ezzel ellentétesek, mert mi
Tulajdonképpen kedvesek,
Szelídek és türelmesek,
És elég rokonszenvesek vagyunk.
Nem?
A MÉHEK nemigen izmosak,
Abban viszont biztosak, hogy

Urbán Gyula: Mézgyűjtögetők

Méz, méz, méz, lépesméz
Kis méhecske hová mész?
A kaptárból a virágra, a virágról a kaptárba.
Méz, méz, méz, lépesméz,
Éléskamránk télre kész.

Méhecske hová mész?
Keresem, hol a méz.
Ha odébb keresed,
Lelhetsz egy keveset.
(mondóka)

A MÉHEK eleje, háta, teteje,
Sőt még a fenekük is sárga-fekete
Csíkos – csíkos.
Ugye, de cuki ruci e hacuka!
Kicsi csengő fityeg a kobakunkon – itt."
A MÉHEK télen alszanak,
De tavasszal kirajzanak,
Hogy bibéket porozzanak be.
Hm!
A tekintetük átható,
A fullánkjuk nem látható,
Csak kivételes alkalommal.
A MÉHEK freonmentesek,
És vegyszerezve sincsenek,
S nem tartalmaznak állomány javítót.
A környezetet kímélik,
S ha küldetésük bevégezlik,
Káros maradék nélkül bomlanak
le.
Ha valaki többre kíváncsi,
Azt tanácsoljuk neki,
Hogy a mellékhatások tekintetében,
Olvassa el a betegájékoztatót, vagy
kérdesse meg kezelőorvosát,
gyógyszerészét!

Április 1-4. hete „A Szivárvány barátai”

A mese bábozása, dramatizálása. Egymásra figyelés, együttműködés a dramatizálás során.
Tér alakítása a mesének megfelelően.

Verbális és metakommunikációs jelek készség szintű használata

Ákossy Eszter: A szivárvány barátai

Hirtelen felhők borították el az eget, és nagy vihar kerekedett. Süvített a szél, majd esni kezdett, A mező lakói riadtan igyekeztek búvóhelyükre. A nyulak föld alatti üregekbe, a mókusok odúkba húzódtak, a szarvasok sűrű bokrok rejtekében bújtak meg. A tapasztalatlan pillangók ijedt rebbenésekkel kerestek száraz menedéket

- Jaj-jaj! Vizes lett a szárnyam, hogy fogok ezután repülni? - kérdezte a Nappali pávaszem.

- Nagyon fázom! Há-áp-ci! - tüszentett az Égszínű boglárka-lepke

- Húzódjunk a virágszirmok alá - mondta unokatestvére, az Ékes boglárka.

Csak hát az esőben a virágok is becsukták kelyhüket. A kis pillék bánatosan vonszolták vizes, elnehezült szárnyaikat a fűben. Fölrepülni sehogy se tudtak.

- Szegény kis pillangóim! Gyorsan gyertek a levelem alá. Igaz, a csigák néhol megrágcsáltak, de azért mindnyájan idefértek. Szívesen betakarlak titeket

- Köszönjük, kedves Lapulevél apó!

Hozzám máskor is, bármikor eljöhetnek. A lepkék remegve bújtak egymáshoz a jóságos Lapu alatt, aki puhán, óvatosan beborította őket.

Lassan csendesedni kezdett a tomboló vihar.

- Nézzétek, már el is állt az eső! - kiáltott boldogan a Nappali pávaszem.

- A napocska is próbál előbújni - mondta vidáman az Ékes boglárkalepke - már ott kukucskál a felhő mögül!

- Száradnak a szárnyaim, próbáljunk meg fölrepülni! - kiáltott az Égszínű boglárka.

Rázogatták szárnyaikat, törölgették csápjait. Éppen indulni készültek, amikor furcsa, sírásféle hangot hallottak. Valahonnan fönről jött

- Brühühüü!

- Hát veled mi történt kedves szivárvány? Mi okod lehet a sírásra? Olyan szép vagy, hogy öröm tölti el azt, aki rád néz!

-Nézzetek rám! Nem vidítok én már fel senkit. Amikor az előbb észrevettem, hogy az esőtől elszontyolodtatok, arra gondoltam, lejövök és felvidítalak benneteket. De a vihar megtépázott így senki sem fog többé gyönyörködni bennem.

- Brühühüü!

A lepkék elszomorodva nézegették a szivárvány meglehetősen csapzott öltözékét.

- Én szívesen adok neked a levelemből egy kis nedvet, hogy a zöld csíkot kijavítsuk -mondta az öreg Lapulevél, és visszafestette a szivárványra a zöld színt.

- Én sárga és vörös port adok neked a szárnyamból - ajánlotta a Nappali pávaszem.

- Az ibolyaszínt pedig én festem rád - kiáltotta vidáman az Ékes boglárkalepke

-A kékedet én frissítem fel - tette hozzá mosolyogva az Égszínű boglárka.

A szivárvány ragyogott a boldogságtól. Szébb lett, mint valaha. A pillangók kergetőzve, bújókázva körbe-körbe röpködtek a szivárvány ívét.

Lapulevél Apó elégedetten nézte őket. De bizony nem sokáig, mert a simogató napsütésben nagyot ásított és elaludt. A pipacs, épp ekkor simítgatta ki bimbókba göngyölt, összegyűrt szirmai. Igyekezett nagyon, hogy a táncból elfáradt pillangók észrevegyék és rátelepedjenek pihenni.

Május 1-4. hete „A világszép kecskebéka”

Mese bábozása, dramatizálása.

Érzéseiket, gondolataikat, ötleteiket képesek kifejezni, eljátszani.

Kesztyű bábok mozgatása. Mesének megfelelően tudja a teret változtatni, alakítani, képes mozogni a térben.

Zene ütemére való bábmozgatás gyakorlása

Petrolay Margit: A világszép kecskebéka

Hol volt, hol nem volt, nem egész a világ végén, csak a falu túlsó szélén: se nem tenger, se nem tó – volt egy kacsausztató. Ennek a kacsausztatónak a partján állt egy öreg fűzfa, fűzfa tövében egy nagy, varacskos kő, ezen a kövön üldögélt egy fiatal kecskebéka, és nézegette magát a kacsauasztató vizében.

„Istenem, de szép is vagyok! – mondotta magában. – Szép lapos a fejem, két gurgula szemem, a szám majdhogy körül nem éri a fejemet. Karmos lábaimmal ugrok, mint a bolha, szép hangomért irigyel a fülemüle!” És mindjárt rá is gyűjtött egy harsány nótára.

A nap, égi útjának vége felé járva, mielőtt aludni tért, megfűrosztotta piros arcát a kacsauasztató vizében. A béka megpillantotta az innenső partról, és átkiáltott neki:

- Jó estét, jó estét! Akarsz-e a feleségem lenni?

A nap körülnézett, de nem látott senkit a közelben.

- Mondd meg, ki vagy, mi a neved, mert én nem látok senkit, csak a hangodat hallom!

A kecskebéka kidüllesztette a mellét, és így felelt a napnak:

- Én vagyok a világszép kecskebéka! Szép lapos a fejem, két gurgula szemem, a szám majdhogy körül nem éri a fejemet. Karmos lábaimmal ugrok, mint a bolha, szép hangomért irigyel a fülemüle. Házasodni akarok, és téged választottalak feleségül.

- Hát ha te vagy az a híres-nevezetes világszép kecskebéka, és valóban úgy ugrasz, mint a bolha, tanítsd meg ugrani az én kisöcsémet! Ha megteszed nekem, szívesen leszek a feleséged.

- Szíves örömet! – felelte a kecskebéka. – Küldd el hozzám holnap reggel a kisöcsédet, délig megtanítom, estére meg is tarthatjuk a lakodalmat.

- Jól van – bólintott a nap, lehunyta fényes szemeit, és mély sötétség borult a világra.

Másnap korán reggel egy nagy csigabiga ébresztette fel álmából a kecskebékát:

- Adj'isten jó reggelt! Te vagy az a világszép kecskebéka?

- Én vagyok! Én vagyok! – felelte a kecskebéka. – Hát te ki vagy, és mit cipelsz a hátadon?

- Én vagyok a Nap kisöccse, a házamat hordom a hátamon. Ha igazából olyan jó ugró vagy, taníts meg engem is ugrani!

- Meg is tanítalak – lelkendezett a kecskebéka -, de tedd le előbb a hátadról a házad!

- Nem teszem le – felelte a csigabiga -, mert ellopják a tolvajok. Éjjel-nappal a hátamon hordom.

- Kicsit nehezen fog így menni a tanulás – csóválta fejét a kecskebéka -, no de azért megpróbáljuk. Csak figyelj rám, hogy csinálom, azután majd magad is megpróbálsz.

Azzal leugrott a varacskos kőről.

A csigabiga nagy ügyel-bajjal felmászott a kőre, kiült a háza elé, onnan figyelte a kecskebékát. De, amikor ugrásra került a sor, nagyot huppant a földön, alig tudott feltápászkodni.

- Minden kezdet nehéz! – bátorította őt a híres-nevezetes tanítómester. – Próbáld meg még egyszer!

De bizony az hiába próbálta, nem ment semmire a tudományban.

- Sosem szabad elcsüggedni! – jegyezte meg a kecskebéka úgy délfelé. – Tartsunk egy kis ebédszünetet!

Letelepedtek, megebédeltek, ebéd után újból hozzáláttak. De most még nehezebben ment az ugrás, mint éhgyomorra.

Lassan véget ért a nap, s a csigabiga belefáradt a tanulásba.

- Nem értesz a tanításhoz – mondta elégedetlenül, és elballagott házastul, még köszönni is elfelejtett.

Közben a nap is aludni tért, semmi se lett a lakodalomból.

A kecskebéka ismét kiült a varacskos kőre, és így elmélkedett magában:

„Istenem, de szép is vagyok! Szép lapos a fejem, két gurgula szemem, a szám majdhogy körül nem éri a fejemet. Karmos lábaimmal ugrok, mint a bolha, szép hangomért irigyel a fülemüle, és még sincsen feleségem!”

A hold éppen akkor emelkedett ki a nádas közül, fehér arcát fürdette a víz tükrében. meglátta őt a kecskebéka, és így kiáltott neki:

- Jó estét jó estét! Akarsz-e a feleségem lenni?

A hold körüljártatta tekintetét a tájon, de nem látott senkit a közelben.

- Mondd meg, ki vagy, mi a neved, mert én nem látok senkit, csak a hangodat hallom!

„Istenem, de szép is vagyok! – mondotta magában. – Szép lapos a fejem, két gurgula szemem, a szám majdhogy körül nem éri a fejemet. Karmos lábaimmal ugrok, mint a bolha, szép hangomért

irigyel a fülemüle! Házasodni akarok, és téged választottalak feleségül.

- Hát, ha te vagy az a híres-nevezetes világszép kecskebéka, és valóban olyan szépen tudsz énekelni, tanítsd meg az én húgaimat is! Ha megteszed nekem, szívesen leszek a feleséged. szíves örömet – felelte a kecskebéka. – Délig megtanítom a húgaidat énekelni, estére megtarthatjuk a lakodalmat.

- Jól van – bólintott a holdvilág mosolyogva, és elindult a csillagos ég országútján, ezüsthéjbe borítva a világot.

Az égi világosságban a halak mind kijöttek a víz színére, s némán sütkéreztek hold nénjük fényében.

- Holnap reggel elkezdhethetjük a tanulást – szolt a kecskebéka a halaknak. A halak beleegyeztek, és másnap reggel kicsődültek a víz partjára. Alig várták már, hogy megtanuljanak énekelni.

A kecskebéka felült a varacskos kő tetejére, amekkorára csak tudta, kitérítette a száját, és rázendített egy víg nótára. A halak tágra nyitották a szemüket, úgy figyelték a kecskebékát. Mikor vége lett a nótának, így szolt hozzájuk a tanítómester:

a halak, még jobban kimeresztették a szemüket, szájukat is kitérítették, de hang nem jött ki a torkukon.

- Mindent kezdet nehéz! – állapította meg a kecskebéka. – Még egyszer megmutatom, hogy kell. – És rágyújtott – a változatosság kedvéért egy szomorú nótára.

- most már tudjuk! – szolt egy tükörponty a legelső sorban, és a halak elkezdtek tátogni, ahogyan a mestertől látták. De a hang most sem akart kijönni a torkukon.

- Mutasd meg még e- Most már láthatátok, hogyan kell énekelni! csináljátok szépen utánam!

- Jól van – bólintottak egyszer! – kérelték őt a keszegek, rózsaszín szárnyukkal verdesve a vizet, mire a kecskebéka még nagyobbra tátotta el a száját, hogy majd kiesett rajta a feje, felfújta magát, és teljes erejéből rázendített egy gyászindulóra.

Könnyük potyogott a meghatottságtól, de mégsem tudtak hangot adni a halak.

Fő a szorgalom! – jelentette ki úgy délfelé a kecskebéka, rekedten a sok énekléstől. – De most tartsunk egy rövid ebédszünetet!

A halak boldogan buktak le a víz alá, gyorsan megebédeltek, de mire vége lett az ebédszünetnek, már csak feleannyian voltak.

„Nem baj – gondolta magában a kecskebéka -, kevesebb majd csak többre megyek!” És folytatta az énekleckét.

A halak újult erővel láttak hozzá a tanuláshoz: tátogatták a szájukat, meregették a szemüket... közben vége lett a napnak, mégsem tanultak meg énekelni. Lassan bele is fáradtak a tanulásba, és búcsúszó nélkül lebuktak sorban a víz alá, mert közben a vacsora ideje is elérkezett.

A világszép kecskebéka csak ült a nagy varacskos kövön, látta, hogy kél a holdvilág, hogy int gúnyos mosollyal búcsút néki a fűzfaágak mögül, s majd megszakadt a szíve bánatában. Mit tehet ilyenkor egy szegény kecskebéka? Rágyújtott a békakeservesre, hogy megremegett bele a fűzfa minden levélkéje.

Mikor vége lett a nótának, megtörölte könnyes szemét, s kiállt a kő legszélése – gondolta, hogy beleugrik a kacsásztatóba, így vet véget szomorú életének.

De alighogy elhangzott a dal, egyszerre csak megszólalt valaki a fűzfa ágai közül.

- Ó, ki vagy te, szép hangú énekes, és mitől van a szívedben ennyi szomorúság?

A kecskebéka búbánatos szemét a fűzfára emelte: hát egy szépséges szép kecskebéka leányzó ült ott, egyik ág tövében, zöld selyemszoknyában: szép lapos a feje, nagy gurgula a szeme. És a szája? Kis híja, hogy körüléri a fejét. Ott üldögélt a zöld levelek között, varrogatott a holdfényben.

- Én vagyok a világszép kecskebéka. Hát te ki vagy ott a fűzfán zöld selyemszoknyában, és mit varrogatsz a fényes holdvilágnál?

- Árva kecskebéka vagyok, papucsokat varrogatok.

- Kinek varrod? Kinek varrod? Mint a zöld fű, szép az arcod!

- Neked varrom! Neked varrom! Abban fogsz sétálni otthon!

- Ó, te szépség, gyönyörűség, eljössz hozzám feleségül?

- Hogyne mennék, drága párom, erre várok egész nyáron!

Ezután már sok szó nem is esett köztük. Még az este lagzit ültek, szitakötők hegedültek, tücsök volt a cimbalmos, szúnyog a klarinétos, dongódarázs a nagybögős. De a násznép se hiányzott, libacombot vacsorázott, habos tortát evett rája, még a hideg is kirázta. Akkor aztán hazamentek, tollas ágyba leheverték.

Hát az új pár hol lakott? Ahol este jóllakott: nem egész a világ végén, csak a falu túlsó szélén – se nem tenger, se nem tó, hanem kacsásztató -, hol fűzfa zöld levele kecskebékával van tele. Az ifjú pár ott lakott, ott varrják a papucsot. Azóta a lagzi óta egyre szól a békanóta: hol vékonyan, hol vastagon... minden este hallgatom.

Rendezvények, ahol bemutatkoztunk

Mikulás csalogató a leendő óvodásoknak

2018.12.04.

Tehetség nap az óvodában

2019.05.23.

